

MISTERI A MITGES

Chiara hui s'havia alçat a les sis i quaranta-cinc del matí com sempre per a anar a classe, però amb mal de cap de no haver dormit bé després d'allò i amb el pressentiment que hui ho descobririen tot.

Però... Per a entendre açò hem de començar des del principi. Chiara és una xica de 18 anys q sempre li han encantat les novel·les de misteri. Li encanten, per exemple, les d'Agatha Christie. És una estudiant d'Arts Escèniques a València, però sempre hi ha somiat en ser escriptora de novel·les relacionades amb el misteri i coses d'eixes, per això té un diari en el què escriu tot el que li va passant, ha acumulat ja 7 diaris en tota la seua vida.

Encara que eren a mitjans de curs, s'havia incorporat un company nou. Tenia unes pintes una mica estranyes. Tenia unes ulleres súper marcades, amb un color de pell massa pàl·lid, estava molt prim i no tenia una cara molt contenta, més bé com tristonera o sense ganes de viure. El professor l'havia presentat davant la classe, s'anomenava Àlex Martorell i venia de Castelló, però es van mudar a València per motius q ell no volia contar. Açò últim el feia un poquet més misteriós. Chiara i els seus dos millors amics, Guille i Violeta, li havien dit que si volia seure amb ells, però a aquests ni els va mirar i es va anar directe cap al final de classe. En l'hora del pati van observar que Àlex estava a soles esmorçant i van decidir anar a parlar amb ell i a estar allí per fer-li companyia, però tal i com van arribar ell va agafar les seues coses i es va anar a un altre lloc, no els va donar temps ni d'un "Hola!".

En l'eixir de classe el van perseguir dissimuladament per a vore on vivia aquest xic. L'edifici no era estrany, sí que era molt vell, però es trobava al centre, així que no sorprenia que pareguera que tenia 100 anys perfectament.

Chiara a l'arribar a casa es va ficar a pensar en el nou company, en què pot ser era així perquè havia viscut coses difícils, o tenia traumes, o problemes familiars. Fora el que fora, el que sí sabia era que ella i els seus dos millors amics ho investigarien. Així que començaria a apuntar-ho tot en una llibreta. Si la història anava avançant i anaven descobrint coses com bons detectius ho aniria apuntant i després li donaria forma per a poder fer una història. A més de poder ajudar-lo si fora necessari.

Havia començat a escriure quan de sobte va escoltar el seu germà:

-Chiara! Ha dit mamà que baixem a comprar el dinar perquè hui no arribarà a temps que s'ha de quedar per a fer una urgència d'una dona que acaba de entrar en parada cardíaca, o que fem nosaltres alguna cosa. Cuines tu?

-Oliver estic ocupada i sempre el faig jo. Fes-ho tu que ja tens els teus 13 anyets i ets prou gran.

-Bé, doncs anem a comprar al supermercat.

-De veritat Oli? Que gandul! Ara de seguida vaig.

Van baixar al supermercat que està al costat de la seua casa, i per casualitats de la vida es va trobar a Àlex, que com a dada important, estava comprant benes, i estava

ell a soles. Chiara no es va molestar a saludar-lo. Compraren unes ensalades preparades i tornaren a casa.

Al dia següent, es trobaven a classe, i de deure haurien d'escriure un breu poema de tema lliure i després eixir a llegir-lo i anant representant-ho davant de tota la classe. Chiara va ser la primera i es va inspirar en Vicent Andrés Estellés. Ho van fer tots i l'últim va ser Àlex, i el seu poema anava sobre la mort i espectres, una mica tètric la veritat, però en llegir-lo i no va mostrar cap tipus de sentiment. Era com si un fantasma li haguera xuplat tot el que li donava vida i color. En la següent classe havien de fer una activitat de pintar, pel que calia arromangar-se la roba, i quan ho va fer, portava tot el braç embenat, i en l'altre alguns blaus.

De vesprada, Violeta i Guille van anar a casa de Chiara per a fer els deures i parlar un poc sobre la vida. Va sortir el tema d'Àlex, i Chiara va dir que estava escrivint tot el que estava ocorrent estos dies en una llibreta a mode de diari. Oliver estava pegat a la porta de l'habitació, ja que estava una mica enamorat de Violeta, encara que sabia que no tindria possibilitats, ja que aquesta tenia nòvia, però ell sempre deia que somiar és debades, en escoltar la història d'Àlex va obrir la porta descaradament i va dir:

-Això serà que el xic està posseït pel dimoni i es fa mal ell mateix.- La veritat que mal encaminat no anava.

-OLIVER! Ves-te'n al menjador i deixa d'espiar conversacions alienes!. A més no és un tema per a fer bromes perquè es possible que necessite ajuda de veritat.- Li va dir Chiara molt enfadada.

Van decidir anar al portal de la finca d'Àlex per a vore si passava alguna cosa estranya, i efectivament va passar. Primer de tot es va escoltar com si es trencara alguna cosa com de vidre, després un crit i com si li taparen la boca, i quatre minuts més tard va baixar Àlex corrent com si fugira de la seua pròpia ombra, encara que es va girar per a vore'ls allí asseguts, amb una mirada de socor, i amb algunes gotes de sang pel terra. Aquests tres intentaren perseguir-lo però corria massa ràpid.

Chiara es va anar a dormir intranquil·la, fins i tot el seu pare havia notat que li passava alguna cosa pel cap, i el seu pare no es sol adonar d'eixes coses.

Ara sí que sí ens trobem on estàvem al principi. Chiara s'havia despertat i eixia per la porta de casa amb nervis de si no veia a Àlex a classe, per si li havia passat alguna cosa, Violeta esperava baix al portal:

-Bona sort amb l'examen de llengua Oli! Hola Chiara, què tal has dormit?

-La veritat que fatal. Vio, tu creus que si hui li parlem ens contestarà o almenys ens contarà alguna cosa? Ara aquest tema ja no és per a entretindre la meua vida, ara s'ha convertit en una necessitat per solucionar la vida d'una persona.

Per sort, allí estava Àlex, assegut en la seua taula. Però Chiara, que és molt observadora, s'havia adonat que portava la mateixa roba que ahir, el que significa que no hauria passat per casa. Havia tocat el timbre per a anar al pati, quan de sobte Àlex es va apropar als amics:

-Xics, sé que mai vos he dirigit la paraula encara que vosaltres ho heu intentat, però ahir no estàveu en el meu portal per casualitat, ho sé, i sé el que vau vore, per això, de veritat necessite la vostra ajuda. No vull ficar-vos en un compromís, però de veritat que ho necessite, porte així quasi un any i ja no puc més, i no sé a qui acudir.

-Val, Àlex, no sé què podrem fer però és clar que anem a fer tot el possible per a ajudar-te. Però que t'ocorre, et maltracten en casa?- Va saltar de seguida Chiara.

-És que si vos ho dic no em creureu, preferisc que ho vegeu vosaltres, però vos advertisc que segurament us espante. Però tranquils perquè a vosaltres no us farà res.

-Qui? I a quina hora en la teua casa?

-Ma mare. Vingueu sobre les sis i mitja.

Ja eren les sis i vint quan van quedar en el portal de Chiara per a anar-se'n junts cap a casa d'Àlex. En l'arribar, ell els esperava fora.

-Preparats? Segurs?

- A vore jo crec que sí... Si no agafe, em done mitja volta i me'n vaig. Ho sent.- Va dir Vio amb por.

Només a l'entrar ja van cridar els tres a la vegada. Al fons del corredor estava el menjador, i en ell una cadira on estava asseguda la mare, mirant fixament cap a la porta, amb cabellera negra llarga, boca molt ampla, ulls completament negres i ulleres negres, amb un color de pell com morada, i se li marcaven com unes venes pel front. Després d'un intens minut mirant-la fixament, es va alçar i va anar a atacar Àlex. Aquesta li va ficar una mà en el front, va obrir la boca i es va poder observar com Àlex s'anava quedant sense ànima. Quan va parar va caure a terra i de sobte va levitar. Es va escoltar un cruixit i vam observar la seua mà. Estava completament girada. Van eixir corrents del pis i cridaren al 112. Vingueren de seguida i en trobar el panorama que estava muntat en la casa, un bomber es va desmaiar. Van punxar-li un tranquil·litzant a la mare i la van encadenar. A ell el van traure en una camilla, però ens vam girar per no vore'l en eixes condicions. Van avisar-nos que hauria d'estar en la UCI ingressat per vore si sobreviuria.

Al dia següent van anar a classe i van contar l'ocorregut a la classe.

Aquesta és la història escrita per Chiara basada en fets reals. Ella no ha pogut escriure-la a causa que sigué arrossegada per un cotxe aquella mateixa vesprada, mentre parlava pel telèfon amb mi, Violeta, contant-me què havia acabat la història que ens havia ocorregut. Per rendir-li homenatge l'hem publicada Violeta i Guille, dedicada a Àlex, Oliver i la nostra Chiara.